

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον κι' ἑβδομον μετροῦντες χρόνον
 'στὴν γῆν ἐδρεῖομεν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κι' ἑννιάκοντα κι' ἕνα
 κι' ὅλο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
 Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δὲ καὶ φράγχα εἶναι μόνο.
 Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγχα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπή
 ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπή
 πρὸς δύο εἰκοσάφραγχα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
 δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Εἰκοσιτέσσαρες Φεβρουαρίου,
 παῦσις κι' ἀνάπαυσις Βουλευτηρίου.

Ποῦντος ἑπτακόσα σὺν εἰκοσιᾷ,
 προδευχή, νηστεία, κι' ὦχι ἄμαν, κι' ἄς φέξη.

**Μαντὰμ 'Αντὰμ, τρανὴ Γαλλίς,
 κι' ὁ ξεναγὸς ὁ Φαδουλῆς.**

Ἐλάνδρου χώρας ἔπαυλα παγκράτιστα πατεῖς,
 λαὸς μεγίστιμος καὶ γαῦρος νικητής,
 πατεῖς τὴν γῆν τῶν Ἀθηνῶν
 καὶ τὸν ἀργῆτα Κολωνόν,
 σήμερον, κυρία μου, καθένας τὸν κοπρίζει
 συμπατριώτης ποῦρος,
 καὶ φωσφορίζον οὖρος
 τὰς δάφνας τὰς χλωρὰς ἡρέμως κελαρύζει.

Μαντὰμ, Μαντὰμ 'Αντὰμ, τὴν κλασικὴν Ἑλλάδα,
 πατεῖς τὴν μυριόκοπρον κι' εὐήλιον φυλλάδα,
 ποὺ μαίνεται Διόνυσος μεγάλος Βακχιώτης,
 κι' ὅταν ἐπὶ κείτ' ἐκλογῶν
 λαοσωτήριος ἀγών,
 ὁ ψηφοζήτης κραυγαλέα, μεθ' κι' ὁ ψηφοδότης.

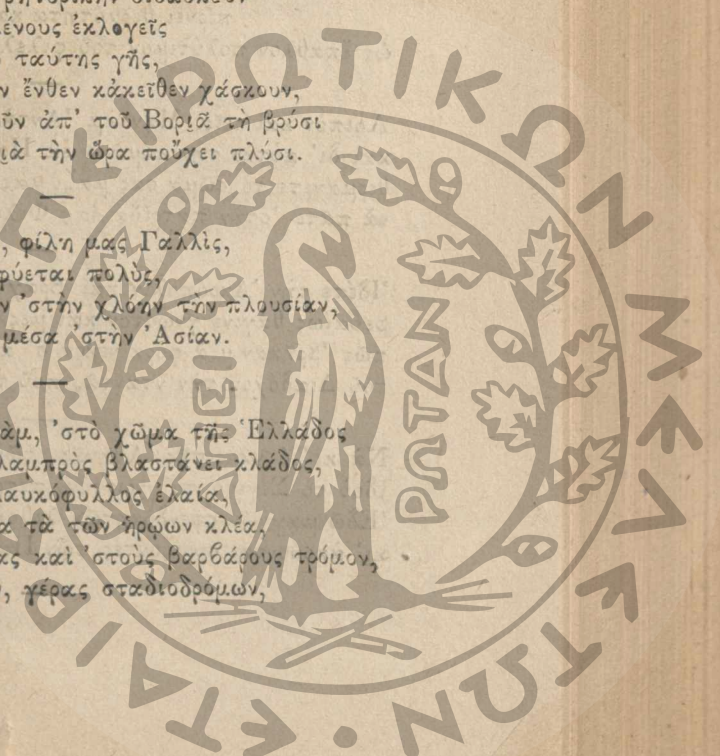
Μαντὰμ, τὴν γῆν τῆς δράσεως καὶ τῆς δοξομανίας,
 ποὺ θάλλ' ἡ δάφνη μόνη τῆς ὑπ' ἄχνας οὐρανίας,
 σημερινὸν μικρῶν τε καὶ μεγάλων,
 πολιτικῶν, Ρητόρων, Καρναβάλων.

Τὸ πᾶν ὡς γάλα καὶ χιὼν, γιανούρι καὶ μιζήθρα,
 δὲν τρέφουν αἰῶνοι πηγαὶ τοῦ Κηφισοῦ τὰ ρεῖθρα,
 καὶ μόνον εἰς καιροὺς βροχῶν ὁ ποταμὸς ὀγκοῦται
 κι' οὕτως εἰπεῖν τῆς πόλεως τὸ πλεῖστον θαλασσοῦται.

Κι' ἐπιτροπῶν ἐπιτροπαὶ ρητορικὴν διδάσκουν
 πρὸς πνιγομένους ἐκλογεῖς
 τῆς ἐναλίου ταύτης γῆς,
 στεῖραι δὲ κρῆναι σήμερον ἔνθεν κάκειθεν χάσκουν,
 κι' οὔτε νερὸ δὲν κουβαλοῦν ἀπ' τοῦ Βορῆα τῇ βύρσι
 'στὴν Ἀδριάναν τὴν παχειὰ τὴν ὥρα ποῦχει πλύσι.

Ἐν τούτοις, φίλη μας Γαλλίς,
 καὶ χόρτος φύεται πολὺς,
 ἀλλὰ καὶ πάγκαλον φυτὸν 'στὴν χλόην τὴν πλουσίαν,
 οἷον δὲν φύεται ποτὲ καὶ μέσα 'στὴν Ἀσίαν.

Μόνον εἰδῶ, Μαντὰμ 'Αντὰμ, 'στὸ χῶμα τῆς Ἑλλάδος
 ἀγῆρως κι' αὐτοποίητος λαμπρὸς βλαστάνει κλάδος,
 ἡ παιδοτρόφος δηλαδὴ γλαυκόφυλλος ἐλαία,
 μετὰ τῆς δάφνης στέφουσα τὰ τῶν ἡρώων κλέα,
 γεννῶσα 'στοὺς μισέλληνας καὶ 'στοὺς βαρβάρους τρώμον,
 μέγα κομμάτων σύμβολον, γέρας σταδιοδρόμων,

πού και 'στό ξύδι κάποτε την βάζουν για τουρσί...
δεχθήτε κλώνον εξ αὐτῆς καὶ 'πέστε μας μερσί.

Πατεῖς τὴν γῆν, πού τὸ μαζὸ τοῦ καθενὸς γανόνεται,
καὶ πᾶς Ρωμῆος δοξομανῆς,
ἀλλοδαπὸς ἢ γηγενῆς,
μὲ δάφνην ἢ μὲ κότινον μονάχος στεφανώνεται.

Πατεῖς τὴν γῆν τῶν ἱπποτῶν καὶ τῶν κυανοαίμων...
δεχθῆτε δάφνας θαλερὰς εἰρήνης καὶ πολέμων.
Προσέρχεται κι' ὁ Φασουλῆς νὰ σᾶς τὰς ἐγχειρίσῃ...
δὲν ξέρω σὺς ἂν κάνετε στιφάδο 'στό Παρίσι,
πλὴν ἂν ποτὲ σὰς κάμετε τοιοῦτον φαγητόν,
πού τόσο συνειθίζεται καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα,
τὴν δάφνην μὴν ξεχάσετε τῶν γαύρων νικητῶν...
τί νόστιμα πού γίνονται μὲ δάφναις τὰ στιφάδα!

Πατεῖς τὴν γῆν, πού τὴν κοσμοῦν ἀθάνατα τεμένη,
πού πάντα Φοῖβος φλογερὸς τὰς κεφαλὰς θερμαίνει,
ἥλιος, πού καίει δυνατὰ καθὼς 'στοὺς πάλαι χρόνους,
ἥλιος γιὰ τοὺς τεμπέληδες καὶ γιὰ τοὺς φαμπαρόνους.

'Ἡλιος, ὅπου ζεσταίνομε τῆς ραχοκοκκαλιάς
στεφανωμένοι μὴ χάρα μὲ δάφναις καὶ μ' ἐλθαῖς,
ἥλιος, πού φθάνει μὲς 'στῆς γῆς τὰ σπλάχνα τὰ βαθεῖα,
καὶ βγαίνουν 'στὸν περίπατο μπαστούνια καὶ σπαθιά.

'Ἡλιος ὀλάκερος, χρυσός,
πού φθάνει μόνον καὶ μισός
νὰ διαλύσῃ κρύσταλλα καὶ παγετώνων ὄρη,
καὶ νὰ φυτρώσουν Ἑλληνες ἐκ τούτων δαφνηφόροι.

'Ἡλιος σὲ κάμπους καὶ βουνά,
πού δρᾷσιν ἀδρανῆ γεννᾶ,
Καρνάβαλον πολεμικόν
καὶ μένος Καρνάβαλικόν,
ἐξάψεις, μαχαϊρώματα, φωνάρες, νταϊλίκια,
συζήτησιν μὲ ναργιλὲ, βρωμόμυγαις, σκουλήκια.

'Ἡλιος λαμπρὸς, πού κι' οἱ Ρωμηοὶ θαμβόνονται πρὸ τούτου,
καὶ πᾶς Φιέλλην ἀδελφός
πέρνει θερμότητα καὶ φῶς
ὡς ἑπαθλον πολῦτιμον τοῦ φιλελληνισμοῦ του.

Λοιπὸν καὶ σὺς, Μαντάμ 'Αντάμ, ἀφοῦ Φιέλλην λέγεσθε
καὶ δι' αὐτὴν τὴν κάμινον ἐκ Παρισίων φλέγεσθε,
θερμάνετε τὸ σῶμα σὰς μαζί μας ἐδῶ πέρα
νὰ πᾶτε 'στὴν πατρίδα σὰς Φιέλλην θερμότερα.

'Ἰδέτε τὴν Ἀκρόπολιν καὶ βράχους θαυμασίους!...
βεβαίως θάγινε γνωστὸν καὶ μὲς 'στοὺς Παρισίους
ὡς 'βρῆκαν μὴ φορὰ νεκρῇ σ' αὐτὰ τὰρχαῖα μέρη
τοῦ Διαδόχου τὴν νταντᾶ, πού τὴν ἐλέγαν Μαίρη.

Νὰ κι' ὁ ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς, τῶν Φράγκων τὸ παλλάδιον,
ἰδοὺ τὸ Σέγγιο τὸ γνωστὸν, πετροπολέμων στάδιον.
'Εδῶ μ' ἀκούονται σφενδονητῶν λιθοβολοῦνται πλήθη
κι' ἀκούονται συρίζοντες τῶν Παρθενῶνων λίθοι.

Κυττάξετε πῶς πολεμεῖ σφριγῶσα μαγγαρία,
κι' ἀφοῦ Φιέλλην λέγεσθε, παρακαλῶ, κυρία,
νὰ πᾶμε πλησιέστερον τοῦ γηγενοῦς ἀγῶνος
νὰ σπάσῃ τὸ κεφάλι σὰς μὲ πέτρα Παρθενῶνος.

Πάρτε καὶ σὺς γιὰ σουβενίρ δὴ τρεῖς παληαῖς κοτρώνας...
νὰ τοῦ Θησέως ὁ ναὸς...τριανταδρὸ κολώναις.
Δὲν ξέρω καὶ καλὰ καλὰ νὰ σᾶς πληροφορήσω,
γιατὶ ποτὲ δὲν ἔτυχε κι' ἐγὼ νὰ τῆς μετρήσω.

'Εν τούτοις σὺς ἂν θέλετε, φιλάρχαιος Σινιόρα,
πού τόσο αἱ Γαλλίζουσαι σᾶς ἐκτιμοῦν Ἀθῆναι,
μῖαν πρὸς μῖαν ἀκριβῶς μετρήσετέ της τώρα,
καὶ 'πέστε μου παρακαλῶ κι' ἐμένα πόσαις εἶναι.

Πλὴν πρὸς τὸ μνημεῖο στρέψατε τοῦ πάλαι Φιλοπάππου
πού τῶρ' ἀναδασώνεται καὶ σπέρνουν κάπου κάπου.
'Εντὸς ὀλίγου θὰ γενῇ τὸ δάσος τῆς Βουλῶνης,
πού θὰ προσέχῃς εὐγενῶς νὰ μὴν τὸ βεβηλώνης,
καὶ σύνδενδροι καὶ κρεμαστοὶ τῆς Βαβυλώνης κῆποι,
καὶ μοναχὰ τῆς γνώσεως τὸ δένδρον θὰ μᾶς λείπῃ.

Τὸν πόθον ἐξέφράσατε, τρεῖς κοῦμ ἰλ φὸ κοκκῶνα,
νὰ κάμετε προσλαλιὰν ἀπὸ τὸν Παρθενῶνα.
'Εγὼ καμμίαν προσβολὴν 'στὸν πόθον σὰς δὲν βλέπω
καὶ ταύτην τὴν προσφώνησιν πρὸς σᾶς τὴν ἐπιτρέπω.

Κι' ἂν εἰς αὐτὸν ἀνέρχωνται καὶ Γάλλοι καὶ Γαλλίδες
καὶ ρητορεύουν Γαλλιστί σ' ἐμᾶς τοὺς κουρεληδες,
μὴ τάχατε θ' ἀναστηθῇ 'μπροστά μας ὁ Φειδίας
νὰ 'δῇ κι' αὐτὸς ἐκγαλλισθὲν τοῦ χρόνου τὸ σαράβαλο...
πλὴν ἂς ἀφήσωμιν, Μαντάμ, αὐτὰς τὰς ἀηδίας...
κρίμα πού δὲν 'προφθάσατε νὰ 'δῇτε τὸν Καρνάβαλο.

'Ἄς γίνουν 'λίγο τοῦ συρμού κι' ἡ σάπιας ἢ κολώναις...
ἰδοὺ τὰ Τσαρουχάδικα καὶ τσαρουχοβελόναις.
'Εδῶ τσαρούχια ράβονται γιὰ τοὺς Σταυραετοὺς,
πού 'στό Παρί θὰ μάθατε βεβαίως καὶ γι' αὐτοὺς.

Τέτοια 'φοροῦσαν ἄλλοτε τρανοὶ μας περισσοί,
πού δὲν μιλοῦνται σήμερα σὰν τοὺς Μορορανσὺ,
τέτοια 'φοροῦσαν ἄλλοτε κι' ἐπαίζαν τὸν αὐλὸ
αὐτοὶ πού τρέχουν σήμερα μὲς 'στό Φοντενεβλώ.

'Εξίστασθε, κυρία μου, κι' ὁ νοὺς σὰς ἀπορεῖ
πῶς φουστανέλα σήμερα κανέννας δὲν φορεῖ.
Σᾶς ἀκουσα κι' ἐγέλασα, κυρία...χὰ χὰ χὰ...
χορεῖται πὰ ντὲ πατινὲρ κι' ὁ γυιὸς τοῦ τσαρουχᾶ.

Κι' ἂν ἔλθετε μετὰ καιρὸν 'στὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων
ἴσως μεγάλ' ἀγάλλματα νὰ 'δῇτε 'στὴν Ἑλλάδα
φουστανελάδων παλαιῶν καὶ τσαρουχοπρογόνων
μὲ ρεδιγκότα τοῦ συρμού, μὲ σμόκιν ἢ βελᾶδα.

Πολλὰ θ' ἀλλάξουν ἀληθῶς εἰς τὸν κοπρῶνα μέσα.
κι' ἴσως ν' ἀγαλματώσωμεν κι' αὐτὸν τὸν Παππα-Φίλιππο
καὶ τὸν ψημένο Διάχο
μὲ γάντια καὶ μὲ φράκο.

Τὴν ὁδηγεῖ κι' ὁ Φασουλῆς μέσα 'στὴν σάλα τῆς Βουλῆς.

Πρὸς τοὺς Φιέλληνες ἐκ μέρους μας προσήκει...
καὶ ἐγὼ σᾶς ὁδηγῶ μετὰ τοῦ Λοιδωρίκη
ἐντὸς τοῦ ρητορικώτατον τοῦ γένους Βουλευτηρίου,
τοῦ ἡρμομεῖται κι' ὡς Βουλὴ κι' ὡς εἶδος Ὑπνωτήριον.

Ἰδοὺτε 'στό βῆμα τοῦ χωρὶς καιρὸν νὰ χάνετε
καὶ πᾶτε τὸ κουδοῦνι του τὸν Πρόεδρο νὰ κάνετε.
Ἰδοὺτε μὲς ἀπ' αὐτοῦ, τοῦ πρώτου τῶν βημάτων,
περὶ τῶν αἰσθημάτων
καὶ τῆς θερμῆς φιλίας
τῆς φίλης μας Γαλλίας.
Ἰδοὺτε μὲς ἀπ' αὐτοῦ πόσῃν ἀγάπῃν ἔχετε
πρὸς τὰς Ἀθῆνας τὰς θερμὰς,
πρὸς τὸν Βικέλα, πρὸς ἡμᾶς,
καὶ πρὸς τὸν Φαρμακόπουλον, ὅπου σᾶς ὑποδέχεται.

Ἰδοὺτε αὐτὰ τὰ βήματα τοῦ κράτους κανονίζει,
'Εγὼ αὐτὸ συχνότατα πολλοὺς ἀποκοιμίζει,
καὶ τοῦτο δὲ τοῦ Βήματος, τοῦ τόσο σοβαροῦ,
καὶ ἡρόδοτος καὶ πλάτωνες ἐξῆλθε πρὸ καιροῦ

κι' ὁ Τουρκομάχος πόλεμος ἀπὸ τοὺς ἐξαισίους...
θαρρῶ πῶς τὸν ἐμάθατε καὶ σὺς 'στοὺς Παρισίους.

'Ο Θεωδῶρ τὸν 'κήρυξε, πού σὲ καιροὺς εὐκλείας
ἐνόμιζε πῶς ἤκουε φωνὰς ἐκ τῆς Γαλλίας.
'Ο Θεωδῶρ τὸν 'κήρυξε, μοντέλο Στρατηλάτου...
τὸ περασμένο Σάββατο γιόρταζε τὸ νόμα του.

'Ἀπὸ τὰς ἐδρας τὰς κλεινὰς,
ὅπου τὰς ἀφῆσαν κενὰς.
Μ' αὐτὰς τὰς ἐδρας στερεῶς τὸ κράτος ἐδραιώθη,
μ' αὐτὰς τὰς ἐδρας ἐδρασαν ὑπερδρασάντων πόθοι,
καὶ νῦν καὶ πάντοτε ἐπ' αὐτῶν
ἐδραζοντ' ἐδραὶ Βουλευτῶν,
ρητορικῆς κρησφύγετα καὶ λόγων μηχαναί,
πού σωτηρίαν πέρδονται πρὸς πάντα κουνεῖ.

'Οποῖαν νεκρικὴν αἰγὴν σιγᾶ τὸ Βουλευτήριον
ὡς εἶδος Κοιμητήριον.

Ποῦ τὰ πολλὰ τρεχάματα περὶ τῆς ἀπαρτίας;
πού τόσα ξεφωνήματα καὶ παννυχίδων κρότοι;
κρίμα πού δὲν 'προφθάσατε ν' ἀκούσῃτε εὐχλωτίας
καὶ φουστανέλα μὴ φορὰ νὰ 'δῇτε τοῦ Γκριζώτη.

Κρίμα ποῦ δὲν ἀκούσατε τοῦ κράτους τοὺς Ἡγήτορας,
καὶ ν' ἀπαντοῦνε δυνατὰ
πατριωτῶν χασμουρητὰ
πρὸς χασμωμένους ρήτορας.

Κρίμα ποῦ δὲν προφθάσατε πρὶ ὅ γρήγορα νά ληθῇτε,
'στὸ Παρλαμέντο τῶν Ρωμηῶν καὶ σεῖς νὰ κοιμηθῇτε,
καὶ πάλιν νὰ ἔξυπνήσετε νὰ κάνετε νυκτέρι,
τὸ Γαλλικόν σας πρόσωπον νὰ γίνη θειαφοκέρι,
νὰ πίνετε πρὸς τόνωσιν αὐτὸ μὲ τσοκολάτα
καὶ δύναμιν νὰ πέρνετε ν' ἀκοῦτε τὴν παρλάτα,
τὰ μάτια σας 'στοὺς ρήτορας ἀπάνω νὰ κολλᾷτε
καὶ μία νὰ τ' ἀνοίγετε καὶ τρεῖς νὰ τὰ σφαλάτε.

Νὰ τρώτε τὰ χαράγματα κουλούρια καὶ τυρὶ,
τὸ σθένος νὰ θυμάζετε τοῦ Μπάρμπα-Θοδωρῆ,
νὰ βλέπετε καὶ δεξιῶν κι' ἀριστερῶν μαράζι,
μὰ καὶ σαλέπι κάπποτε νὰ πίνετε ποῦ βράζει,
νὰ μπηῇτε μὲ τὸν Ἑσπερο, νὰ βγῇτε μὲ τὴν Πούλια,
ν' ἀκοῦτε τοὺς μανάβηδες νὰ σκούζουν παραπούλια,
πράσσα, σπανάκια, σέσκουλα, χορταρικά περίσσια,
κι' ἔπειτα νάχετε γι' αὐτὰ νὰ λέτε 'στὰ Παρίσια.

Ταχὺς πρὸς ἄλλα μέρη ὁ Φασουλῆς τὴν φέρει.

Ἰδοῦ, Μαντάμ, τὸ Σταδίου... ἀκόμη τώρα δείχνει
νωπὰ δρομέων ἵχνη.

'Στὸν στίβον τοῦτον κατ' ἀρχὰς εἰς ἐποχὰς μεγάλας
ἔδωσάμεν τὸ σύνθημα τῆς γενικῆς φυγάδας.

Ἐκεῖ πρὸς τ' ἄντρα τῶν Νυμφῶν γυρίσετε τὰ μάτια...
πᾶνε κι' οἱ κῆποι τῶν Μουσῶν, πᾶν καὶ τὰ μονοπάτια.
Κυττάξετε τὸν Ἀρδητὸν καὶ τοὺς πρασίους βράχους,
μὰ δῆτε καὶ τὸν Ἰλισσὸν, ἀλλὰ χωρὶς βατράχους.

Καμμιὰς Νεράϊδας καλλονὴ 'στὸ νᾶμα του δὲν λούεται,
μήτ' ἓνα βρεκεκιξ κοῦξ βατράχου δὲν ἀκούεται.
Ἀπὸ τὴν κοίτην τὴν ξηρὰν ὅλοι θαρρεῖς πὼς φύγανε
κὲ ὑπὸ μορφὴν ἀνθρωπινὴν 'στὸ Παρλαμέντο πῆγανε.

Ἰδέτε καὶ τ' Ἀνάκτορα... γνωρίζετε ποῖος κάθεται...
τὸν πρῶτον ποῦ ῥωτήσετε βεβαίως θὰ τὸ μάθετε.
Καὶ τώρα διερχόμεθα τῆς Κηφισσιᾶς τὸν δρόμον
ἔδω θὰ γίνουν μέγαλα, στεγάζοντα τὸν Νόμον,
διότ' ἡ Θέμις σήμερα 'στὸ πράττειν καὶ 'στὸ λέγειν
εἶναι καθὼς τὴν βλέπομεν γιὰτὶ δὲν ἔχει στέγην.

Καὶ σχέδια τεκτονικὰ θαρρῶ πὼς ὑπεβλήθησαν
κι' ἐπακριβῶς ἐκρίθησαν,
μὰ διὰβασα πὼς ἔγιναν καὶ πάλιν τὰ συνήθη
καὶ πὼς τῶν Νόμων ὁ νοτὸς δικαίως δὲν ἐκρίθη.

Δὲν ξέρω διαγωνισμός, κυρία σπουδασμένη,
'στοὺς Γάλλους τί σημαίνει,
ἔδ' ὅμως, ὅπως φαίνεται, δηλοῖ καὶ φανερόναι
πὼς μὲ τὸν νοῦ χρειάζεται καὶ Μπάρμπας 'στὴν Κορώνη.

Νὰ τῆς Κηφισσιᾶς ὁ δρόμος... δῆτε μέγαλα παντοῖα...
ὅλο κι' ἀριστοκρατία.

Νὰ κι' ὁ δρόμος τοῦ Σταδίου... γιὰ κυττάξ' ἐμπορικά...
ὅλο χειραφετημένα μπαينوθαίνου θηλυκὰ
μὲ τὴν ἀφθαστον τὴν χάριν καὶ τὸ σικ τὸ Γαλλικόν...
ρεγκαρντέ καὶ τὸ Ταμεῖον, δηλαδή τὸ Κεντρικόν.

Γιὰ νὰ φθάσουν ἔδω πέρα πόσα πόδια δὲν ἰδρύνουν!...
τοῦτο τρέφει καὶ ντυμένους καὶ γυμνοὺς καὶ κουρελῆδες,
κι' οἱ φρουροὶ ποῦ τὸ φυλάττουν τσιγαρόχαρτο σουφρόνουν
καὶ δανεῖζουν ἀπὸ τοῦτο καὶ σὲ φίλους μερακλήδες.
Κι' ἂν καπνίζετε, κυρία, σὰν γυναῖκα τοῦ καιροῦ,
τσιγαρόχαρτο κλεμμένο νὰ ζητήσω τοῦ φρουροῦ.

Νὰ κι' ὁ κῆπος τοῦ Κλαυθμῶνος... τῆς μακρᾶς ὑπομονῆς,
πάει, χάλασε καὶ τοῦτος, καὶ δὲν ἔρχεται κανεὶς.

Ἄλλοτε σ' αὐτὸν τὸν κῆπον
τῶν Ρωμηῶν τῶν περιλύπων,
τὸν παρόμοιον μ' ἐκείνην τὴν συκὴν τὴν ξηρανθεῖσαν,
τί Παυσανίων ὁμάδες ρητορεύουσαι μὲ λύσαν.

Κι' ὅταν ἔθαλεν ἡ φύσις σφριγηλὴ καὶ χλοερὰ,
κι' ὅταν 'σκόρπιζαν τὰ φύλλα μαραμμένα καὶ ξερὰ,
ἔπιναν τὸν ναργιλέ των ἀδικούμενοι φωστῆρες
καὶ τοῦ Κεντρικοῦ μνηστῆρες.

Καὶ κρατοῦντες εἰς τὸ χέρι τὰ παρήγορα μαρκούτσια
ἔκριναν σαφῶς δι' ὅλα,
μὰ δὲν ἔεχοναν νὰ βλέπουν καὶ τὰ τρύπια τῶν παπούτσι,
ποῦ δὲν εἶχαν μεντζισόλα.

Θέλω κι' ἄλλου περίπατον, κυρία, νὰ σᾶς κάνω,
μὰ βλέπω πὼς σᾶς κούρασα καὶ μὲ τὸ παραπάνω.
Μόλις Φιλέλλην ἔρχεται 'στὴν πόλιν μας μεγάλος,
ἀρσενικός ἢ θηλυκός, ἀλλὰ πρὸ πάντων Γάλλος,
μᾶς πιάνει πατριωτισμός, ποῦ χάνει τὸ μυαλό του,
καὶ μὲ τὰς διαχύσεις μας τραβᾷ τὸν διάβολό του.

Νὰ πᾶτ' ἔδω, νὰ πᾶτ' ἐκεῖ, νὰ πᾶτε κι' ἐκεῖ πέρα,
γνωστῶν κι' ἀγνώστων βίζιταις, προσκλήσεις νύκτα μέρα,
προπόσεις, προσφωνήματα μὲ κἀνιστρ' ἀνθοφόρα,
μυρτιάς, ἐλθαῖς, δαφνόκλαρα, κι' ἀκτινωτὰ πανσέληνα,
κι' ἔτσι κι' ἐκεῖνος βλαστημᾷ χίλιας φορὰς τὴν ὥρα,
ποῦ τοῦλθε τὸ δαιμόνιο νὰ κἀνῇ τὸν Φιλέλληνα.

Σᾶς ὑποδέχομαι κι' ἐγὼ μὲ τόσαις ρεθερέντζαις,
ἂν καὶ πολὺ μὲ τυρνανοῦν ἀρρεῖαις ἰμφλουέντζαις
κι' ἀπὸ συνάχι ξεφυσᾷ νυχθημερὸν ἡ μύτη μου...
σᾶς προσκαλῶ νὰ πάρετε τὸ τσαῖ καὶ 'στὸ σπῆτι μου.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Τοῦ Γεράσιμου Βωχοῦ τὸ Περιοδικόν,
ἐξάρετον, ἀκμαῖον, καὶ φιλολογικόν,
μὲ νέαν εὐρωστίαν καὶ δύναμιν καὶ τόνον
ἐισῆλθε τελευταίως 'στὸν δαυτεῖον τοῦ χρόνον.

«Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας», Σύλλογος Ἑθνικός,
τὸ φρόνημά μας αἶψαν τὸ καταπεπτωκό,
συνηγορῶν δ' εὐγλωττίας μετὰ θερμῆς φροντίδος
κι' ὑπὲρ τῆς δουλωμένης Ἑλληνικῆς πατρίδος.